

Szentendrén elcsábulni

Talált pixelek – Bp.Szabó György és Palotai Gábor kiállítása

2018. május 13. – június 24.

Ferenczy Múzeum, Szentendre

Mi a közös a szexuális és a képzőművészeti élményben? Az emberek többsége számára semmi, mert míg az egyiket izgalmasként, a másikat unalmasként élik meg. Pedig mindkét esetben ugyanaz az út vezet a valódi (nem rutinszerű) kiteljesedéshez: a határátlépés lehetősége. Ritkán, de akadnak olyan művészeti projektek, amelyek ezt közvetlenül felkínálják a látogatónak. A most nyíló szentendrei kiállítás ezen ritka kivételek közé tartozik. Két olyan alkotó munkáit láthatjuk, akik kérlelhetetlen, tiszta szenvedéllyel hatolnak át design és képzőművészet határain, összezavarva realist és virtuálist, ilyen módon kiemelve a látogatót a hétköznapok megszokott világából.

A két alkotó, Bp. Szabó György (1953) és Palotai Gábor (1956) a nyolcvanas évek egyazon szellemi műhelyéből indult. Az Iparművészeti Főiskola grafika szakán ismerték meg egymást, majd mindkettejüket távolra vetette a sors: Palotait a nyolcvanas években Stockholmba, Bp. Szabót a kilencvenes években Los Angelesbe. Bp. Szabó a Cleopatra Records kreatív igazgatója lett, Palotai saját céget alapított, melynek munkáival számos, a design szakma Oscar-díjának is nevezett Red Dot díjat nyert.

Aztán valamikor a kétezres években Bp. Szabó György bement egy felkapott amerikai könyvesboltba és a kezébe akadt egy kiadvány, melyben régi barátja, Palotai Gábor munkáit látta. Ekkor fogalmazódott meg benne a közös kiállítás gondolata. A közös tárlatra, amely most Szentendrén végre megvalósul, szinte predesztinálta őket munkáik hasonló gondolati kiindulópontja: a nagyvárosi léthez kapcsolódó terek, érzések, benyomások, hálózatok újrafogalmazása.

Bp. Szabó György különféle elhagyott, talált, kapott tárgyakkól, hulladékokból új legendákat alkot, apró kreatúráin nyomon követhető történeteket konstruál. Palotai Gábor viszont kizárólag digitálisan, mértani pontossággal hoz létre olyan műveket, mint az Odysseus-könyv – és film – amivel bekerülünk egy computer konstruálta térbe, mely azt az érzetet kelti, mintha Stanley Kubrick ikonikus űrhajójában kalandoznánk.

A tárlat kiindulópontja a pixel, mint legkisebb egység, mint a közelről megvizsgált város – vagy szőnyeg – csomópontja, amiből aztán összeáll az egész kép, a látvány mögötti láthatatlan. Amelyen áthatolva átjutunk egy másik, ismeretlen világba.

Mindkét alkotóra jellemző a rendszerelvűség, a sorozatokban való gondolkodás. Közös kiállításuk élvezetes határátlépések sorozata design és képzőművészet között, olyan témák mentén, mint a nagyvárosi lét vibrálása, a találkozás és elválás performansa. Elcsábulni az analóg világból a digitálisba és vissza: ezt kínálja a Ferenczy Múzeumi Centrum különleges tárlata.